

Le grand amour de Mihai EMINESCU et Veronica MICLE

Ce doi s-au văzut pentru prima dată la Viena, în anul 1873, unde Eminescu era student, iar Veronica venise să-și trateze o problemă de sănătate.

Întors de la studii, Mihai Eminescu s-a stabilit în Iași, unde s-a reîntâlnit cu Veronica și a început să frecventeze casa soților Micle, la cenacluri literare.

După moartea lui Ștefan Micle în anul 1879, se părea că în sfârșit cei doi aveau ocazia să-și trăiască povestea de dragoste. Însă destinul le-a fost din nou potrivnic. În anul 1883 au apărut primele semne ale bolii poetului. Cei doi încă au sperat că vor fi fericiți și și-au făcut planuri de căsătorie, care nu s-au concretizat niciodată.

În acest timp, Veronica i-a dedicat lui Eminescu un volum de poezii scrise de ea. „*Scumpului meu Mihai Eminescu, ca o mărturisire de neștearsă dragoste*“, acestea erau cuvintele așternute pe coperta primului exemplar.

Abia în 1889, Eminescu a fost internat într-un sanatoriu, unde s-a stins la 15 iunie. Durerea pierderii a fost prea mare pentru Veronica, care s-a retras la Mănăstirea Văratec, unde a transcris într-un jurnal toate poeziile pe care i le dedicase lui Eminescu și pe cele care i-au fost dedicate ei.

În noaptea de 3 înspre 4 august ea a înghițit un flacon de arsenic și s-a alăturat în nemurire iubitului său.

*„Ce e amorul? E un lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere.*

*De-un semn în treacăt de la ea
El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita
Viata ta întreagă “*

Tous deux se sont rencontrés pour la première fois à Vienne en 1873, où Eminescu était étudiant, et Veronica était venue pour traiter un problème de santé.

De retour d'études, Mihai Eminescu s'installe à Iasi, où il rencontre Veronica et commence à fréquenter la maison de son mari, Micle, dans des rencontres littéraires.

Après la mort de Stefan Micle en 1879, il semblerait que tous deux aient eu l'occasion de vivre leur histoire d'amour. Mais le destin leur fut à nouveau contraire. En 1883, les premiers signes de la maladie du poète sont apparus. Tous deux espéraient toujours qu'ils seraient heureux et ont fait des projets de mariage qui ne se sont jamais matérialisés.

Pendant ce temps, Veronica a consacré à Eminescu un volume de poèmes écrits par elle. "*A mon cher Mihai Eminescu, en témoignage d'un amour ineffaçable*", tels étaient les mots écrits sur la couverture du premier exemplaire.

En 1889 seulement, Eminescu fut hospitalisé dans un sanatorium où il s'éteignit le 15 juin. La douleur de le perdre fut trop grande pour Veronica, qui s'est retirée dans le monastère de Văratec, où elle a transcrit dans un journal tous les poèmes qu'elle avait dédiés à Eminescu et ceux que lui, lui avait dédiés.

Dans la nuit du 3 au 4 août, elle engloutit un flacon d'arsenic et rejoignit son amant dans l'immortalité.

*"Qu'est-ce que l'amour? C'est un long
moment fait pour souffrir,
Car des milliers de larmes ne sauraient lui
suffire, Il en exige encore davantage.*

*D'un signe reçu d'elle au passage
Ton âme se trouve liée,
Au point que tu ne puisse plus l'oublier
Durant ta vie toute entière "*